

VĚTRNÍK

Ročník 55.

Sobota 12. října 2024

číslo 10.

Prosím, děkuji

Je to neuvěřitelné, ale je to tak. Skončil 55. ročník Krakonošova divadelního podzimu. Krakonoš splnil poslední mou prosbu a svou povinnost – vrátil symbolickou vládu nad městem ze své moci zpět se slibem, že za rok tady budeme zas. A za to mu děkuji.

DĚKUJI. Zcela obyčejné slovo, ale nevěřili byste, jakou moc může mít, když je vyslovené v pravý okamžik pravému člověku. Škoda, že se pomalu ztrácí spolu se slůvkem PROSÍM z tak bohatého a nádherného jazyka, jakým je čeština, která je stále častěji prokládána cizími výrazy.

Slov tu během přehlídky zazní miliony - na jevišti, v hledišti, technice, kuchyňce, na chodbách, při hodnocení, vítání, loučení, posezení či pozdravení. Důležité je, aby se jim naslouchalo, byť nemají v sobě vždy jen laskavost a chválu. Je třeba si umět mezi nimi vybrat ta, která povzbudí nebo varují.

To vše nám naše přehlídka nabízí díky divadlu. A je jedno, zda je veselé, smutné, zda jej hraje hodně lidí nebo jen jeden člověk. Musíme jen naslouchat. A zkoušet to stále dokola. Protože bez zkoušení divadlo nevznikne. Tak PROSÍM zkoušejte, ať se tu za rok zase sejdem. DĚKUJI.

Svatava Hejralová, ředitelka KDP

*Nová předsedkyně SČDO Vladimíra Kodoušková předala
na závěrečném večeru 55. ročníku*

*Čestné uznání Václava Klimenta Klicpery do rukou Svatavy Hejralové
za dlouholetou, obětavou práci pro rozvoj ochotnického divadla.*

56. ročník bude 3.-11. října 2025

Závěrečná zpráva poroty 55. ročníku KDP

Letošní jubilejní 55. ročník Národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim, proběhl ve Vysokém nad Jizerou ve dnech 4.-12. října a přinesl bohatou a pestrou programovou nabídku. Vedle devíti soutěžních představení mohli diváci shlédnout také loutkovou inscenaci pro marionety *Začarovaný les*, připomínající úctyhodných 100 let loutkové scény místního divadla Krakonoš, pohádku Divadla Puk *O pejskovi a kočičce*, besedu s herečkou Chantal Poullain, koncert kapely Shortfingers a v neposlední řadě videozáznam pozoruhodného site-specific projektu *Naše fabrika* Divadelního souboru Eduarda Vojana z Brněnce.

Ne tak bohatou pestrost však nabídla samotná soutěžní programová skladba, ve které drtivou většinu tvořily inscenace komediálního žánru (z devíti plných osm). Je jasné, že by divadelnímu festivalu takového významu, jakým vysoká přehlídka bezesporu je, slušel větší žánrový rozptyl, a to alespoň v takové míře, v jaké se to podařilo například v ročníku loňském. Na druhou stranu je zcela logické a pochopitelné, že v dnešní době soubory (a nejen venkovské) inscenují především právě komedie. Není to pouze o snaze přilákat více diváků. Dramat a ne příliš radostných událostí je totiž v běžném životě kolem nás více než dost a humor a optimistický pohled na život, které divadelní komedie nabízejí, jsou jistou protiváhou a duševní medicínou na chmury, jež nás obklopují. Jsem přesvědčen, že i to je jeden z nejdůležitějších důvodů divácké oblíbenosti komedií. Jak se však i letos prokázalo na několika soutěžních inscenacích „dělat sranda není žádná sranda“, abych tak řekl jedním dechem s Janem Werichem.

K tomu, aby humor na jevišti opravdu prýštil a fungoval v plné síle, je nutné zvládnout poměrně nelehké divadelní disciplíny, jako jsou důsledná výstavba a rozehrání komediálních situací, britká konverzace, tzv. timing jednotlivých gagů (i slovních), pointy, důsledné průběžné jednání postav atd., atd. A samozřejmě nemohu vynechat dramaturgii, resp. dramaturgický výběr, u kterého vše začíná, a i když sice nekončí, tak přece jen začíná, což znovu opakuji a podtrhuji. Ne každá hra, která se jako komedie

tváří, je plnohodnotnou textovou předlohou nabízející poutavý příběh, rafinovanou mnohvrstevnatou zápletku, nosné situace, pregnantní dialogy, netrpící mnohomluvností, nešablonovité postavy atd. Některé hry (a není jich málo) obsahují jeden nápad (byť dobrý), jenž je anekdotickým způsobem uměle natahován opakujícími se motivy a zbytečnými odbočkami do požadované délky. A tím hra trpí stereotypem, a tudíž ztrácí napětí a momenty překvapení v komedii tolik důležité.

Píši o tom proto, že jsme se na letošní přehlídce zmíněným problémům (a nebylo jich málo) na seminářích se soubory věnovali prakticky denně a mnohdy až s pedagogickou důkladností. Měli jsme však intenzivní dojem, především ze vstřícných reakcí členů jednotlivých souborů i seminaristů, že to bylo jen a jen ku prospěchu věci. Nakonec si opět půjčím slova Jana Wericha: „Když je člo-

věk mladej a není blbej, tak se učí od těch starších, a když je člověk starší a není blbej, tak se učí od těch mladších“. I to je opravdu velkou devízou podobných divadelních klání, jako je Krakonošův divadelní podzim.

A nyní bych se rád stručně a konkrétně věnoval jednotlivým soutěžním inscenacím, resp. představením. Jako první se na letošní přehlídce představil **DS Zdobničan Vamberk se svižnou romantickou komedií britské autorky Pam Valentine *Láska mezi nebem a zemí***. Tato „duchařská“ hra je o tom, jak je důležité mít pro co žít, i když jste tak trochu po smrti. Režisérce Aleně Joachimsthalerové a souboru se v zásadě podařilo sdělit hlavní téma lásky – té docela obyčejné lásky člověka k člověku a k životu jako takovému. Ke konci inscenace však bohužel narůstá míra nežádoucího psychologizování, sentimentu a patetičnosti a absentuje věcnost a nadhled, čímž se paradoxně vytrácí jevištní pravdivost a uvěřitelnost zamýšleného sdělení. Z tohoto pohledu se s hereckým partem nejlépe vyrovnal Oldřich Plašil jako spisovatel Jack Cameron, a především v první půli také částečně Blahoslava Kašparová v roli jeho ženy Susie. Je také škoda, že nebyl dostatečně využit komediální potenciál faktu, že duchové vidí živé lidi, ale ti živí nevidí je.

Do myslí vysokých diváků se již nezapomenutelně zapsal **DS bratří Mrštíků Boleradice**, který zde sklídl právem nejen jeden velký úspěch. Letos přivezl tento divadelní kolektiv komedii **Arnošta Goldflama *Dámská šatna***. A protože jde o divadelní dám-

skou šatnu, je jasné, že se jedná o herecké příležitosti v tomto případě čtyř hereček různého věku i různých hereckých a životních zkušeností. Největším překvapením byl dramaturgický výběr právě této hry, která rozhodně nepatří k nejzdařilejším z pera Arnošta Goldflama. Talentované herečky sice dostaly příležitost předvést celou řadu svých schopností a dovedností, ale, bohužel, charaktery jednotlivých postav klouzaly po povrchu a ani režie si s touto textovou nejasností nedokázala poradit natolik, aby jevištně objasnila, o co těmto herečkám vlastně jde a co nám má inscenace přinést. Dodaná hudební čísla pak příliš se samotnou inscenací nekorespondovala a byla vlastně nadbytečná, ale paradoxně sama o sobě vyprávěla o hereckém povolání více než daná textová předloha...

Další otazníky nad dramaturgickou volbou titulu vyvolala hra amerického autora **Michaela A. „Sashy“ Millera Není důvod umírat, kterou uvedl DS Klicpera Sadská**. Text hry, kterou soubor objevil na internetu a který přeložila Marie Hamerová, jež se také představila v roli Kláry, jeví znaky nepříliš důsledné a vynalézavé práce dramatika. Jde o onen případ, o kterém jsem psal výše, kdy dramatik dostal nosný nápad, nicméně nevěděl, jak s ním dramaticky naložit a zůstal spíše u nerozvinuté anekdoty. Režie pak jen podtrhla nedostatků předlohy, neboť nenašla klíč na

pouhé opakované povídání bez dramatického náboje, čímž se vyznačuje neúměrně dlouhá expozice (takřka dvě třetiny hry). Jevištně se, bohužel, nepodařilo adekvátními prostředky ztvárnit ani podstatnou část (jádro) hry, kdy se začne po oné dlouhé expozici odvíjet hra ve hře neboli detektivky v detektivce a kde by se mohlo uplatnit napětí vycházející z toho, zda je ona hra náhodná, nebo zda jde o léčku. Spolu s nedůsledně vyloženými postavami, jejich vztahy a jejich tématy (o co komu jde) jsme byli svědky rozpačitého výsledku včetně nevyužitých autorových nabídek nečekané pointy z řádu frašky. Škoda, neboť přes všechny textové problémy mohla být komedie *Není důvod umírat* alespoň příležitostí k zajímavým hereckým výkonům.

Divadlo jednoho herce, resp. herečky, bylo zastoupeno inscenací komorního divadelního souboru **MonAmour z Mnichu**, malé vesničky na Pelhřimovsku. Hru **Modelka XXL aneb Moje stehna v prokletém detailu napsala Vendula Borůvková** a posvítila si v ní na téma kultu krásy jako společenského diktátu v soukromých otázkách. Autorka, režisérka (Betty Minářů) i protagonistka (Monika Nováková) pracují s textem velmi vědomě. Výstavba jednotlivých motivů je jak v předloze, tak v inscenaci budována chytře, a přitom s inteligentní nadsázkou a nenucenou lehkostí. Inscenátorky pracují s tématem kultu krásného ženského

těla velmi citlivě, když elegantně kombinují odlehčené polohy plné sebeironie s okamžiky navýsost apelativními. Dění na jevišti svižně ubíhá a potěší jak ty, kteří se do divadla přišli zasmát, tak i ty, kteří se rádi zamyslí. Alfou a omegou úspěchu inscenace je dokonale vyvážený herecký výkon Moniky Novákové. Ta s obdivuhodným nadhledem vytvořila na ploše hry oblouk od zakomplexované dívky v životně dozrálou ženu, která dojde k vnitřnímu usmíření a dopřeje tak divákům v sále katarzi. Toho všeho dosáhla herečka s obdivuhodnou jistotou a s naprostou jevištní přesvědčivostí. Bez diskusí jeden z vrcholů Krakonošova divadelního podzimu 2024.

Zatímco Tarzan je malý chlapec z Anglie, kterého vychovává pralesní opice v džungli, **Tarsan** je označení pro obyvatele starobylého města na jihu Turecka nebo také domáckým oslovením Pavla z Tarsu. Ten je coby apoštol Pavel klíčovou postavou bible a vede dvojí život – starozákonní a novozákonní. Muzikál o něm (s prostým názvem Tarsan) vytvořily **Spojené farnosti ze Zbraslavi a okolí**. V kontextu českého amatérského venkovského divadla jde nesporně o počín neobvyklý a mimořádný, ačkoliv z dramatického hlediska rovněž problematický. Výchozí situace muzikálu nás zavádí do vězení, ve kterém Pavel z Tarsu před popravou bilancuje svůj život a vypráví své příběhy při pouti světem. A právě v samotném slově „vyprávění“ je přitom zakopán pes. Inscenace není v pravém slova smyslu dramatická. Příběh není složen z dramatických situací, ale je pouze odvyprávěn a vyprávění je následně ilustrováno poměrně popisným způsobem. Epický princip hraje nad tím dramatickým jednoznačně prim. Celemek inscenace nás vede především od písně k písni a zpěvní složka inscenace je také její nejsilnější stránkou. Je nutné ocenit zejména chytré, vtipné a jazykově vynalézavé písňové texty, které svou kvalitou vyčnívají (a to výrazně) i nad současnou profesionální produkcí v oblasti hudebního di-

zery. A přitom by stačilo tak málo, aby byl celkový divácký zážitek zdárně umocněn...

Amerického dramatika **Michaela Parkera** můžeme směle zařadit do společnosti anglosaských současných autorů komediálních textových předloh. Ve své hře *Zamilovaný velvyslanec* umně využívá osvědčené postupy komediálního žánru, jako jsou záměny, nedorozumění, výmluvy a lži tak, jak je známe z toho nejlepšího, co světová dramatika v této oblasti nabízí. Nemůže chybět ani převlek muže do ženského kostýmu, jak to k dokonalosti dovedl J. Brandon-Thomas v *Charleyově tetě*. Ke své jevištní realizaci si Parkerovu hru vybral **Ochotnický divadelní spolek J. K. Tyla Mýto**, který ji uvádí pod názvem **Milostné manévry**. Režie se v zásadě snažila věrohodným způsobem předlohu převést na „prkna, která znamenají svět“. Některými necitlivými škrty se však značně znejasňují motivace jednání jednotlivých postav a soubor si díky tomu značně zkomplikoval výchozí pozici, do jisté míry zredukoval vrstevnatost motivů, a tím samotný děj posunul do lehe banálního vyznění. Rozpaky vyvolalo i řešení mnohých komediálních situací především díky jejich nedůslednému rozehrávání a také nepřesnostmi při načasování point. Nepřesvědčivé je také scénografické řešení, a to především umístěním hlavního vchodu vpředu hned vedle pra-

vadla. Hudba tak výjimečným dojmem nepůsobí, ovšem má skvěle zvládnuté aranže a oporu ve zpěvácích, zejména v perfektně zvládnutých sborech. Jevištní tvar je a není divadlem a spíše osciluje mezi divadlem a naučným koncertem. Je to škoda, neboť žánrově se inscenace *Tarsan* sympatického a mnogogeneračního zbraslavského kolektivu naprosto vymyká všem ostatním produkcím letošní přehlídky a mohla se stát jejím „černým koněm“.

Divadelní soubor AMADIS ve spolupráci s divadelním souborem OBVB Velká Bystřice přivezl do Vysokého crazy komedii s detektivní zápletkou **Pozor, zlý pes!** z pera **Jiřího Janků a Petra Svojtky**. V ní ožívá přízrak baskervillských blat a samozřejmě jeho dva protagonisté – Sherlock Holmes a doktor Watson. Soutěžní představení jistě splnilo očekávání diváků, neboť jejich reakce byly bezprostředně spontánní. Je to dáno skvělým výběrem textu, který je inteligentně veden ve značné parodické nadsázce, a tato nadsázka se vynalézavě prolíná do všech použitých složek, jež dokáže soubor víceméně naplnit. Hercům účinně napomáhá naivisticky laděná scéna a nápaditě zvolené kostýmy, stejně jako vtipně použitý světelný plán. Rozhodujícím činitelem v takto pojatém žánrově stylovém řešení jsou samozřejmě herci, a hlavně jejich schopnost

takovéto řešení smysluplně naplnit. Z tohoto pohledu asi nejvýrazněji zaujal výkon Martina Vráblíka jako Sira Henryho Baskervilla. Zdárně mu pak sekundovali Roman Tegel v roli doktora Watsona, Eva Annikki Peltonen jako Dolores Stapletónová či Pavel Dorazil, který ztvárnil postavu doktora Mortimera. Je jen škoda, že postupem času jako by docházely aktérům nápady i síly, vážne napětí a temporytmus a závěrečná scéna, která by měla být vyvrcholením veškerého jevištního dění a crazy komedie zde dosahuje až absurdních rozměrů, je zatěžkaná přílišnou a kontraproduktivní psychologií, je nepřehledná, statická a působí značně rozpačitě. Zde má jinak hravá a přesná režie Tomáše Hradila značné re-

vého portálu. Také typové obsazení herců se nejeví jako šťastné, světlou výjimku v tomto případě představuje Václav Moravec v roli sluhy Perkinse, jenž zvládl obsáhnout herecký oblouk od profesionálně netečného sluhy až k roztomile zamilovanému „mládenci“.

Jediným cílem hry **Marca Camolettiho A do pyžam!** je pobavit diváka. To by bylo v naprostém pořádku, pokud by se tak nedělo skoro za každou cenu. Vynalézavost a překvapivost ve vršení nečekaných omylů a nedorozumění se autorovi skvěle daří na začátku hry, pak tyto postupně slábnou a ve druhé polovině už jen opakuje již jednou použité motivy, byť zahalené do mírně odlišných okolností, vrší nápady ve stylu „ber, kde ber“ a trochu uměle natahuje strukturou anekdotu do požadované časové délky celovečerní hry. Jaroslav Vondruška v inscenaci **Divadelního souboru Vojan Libice nad Cidlinou** díky brilantní režii mnohé textové prohřešky jevištní realizací překonává. Zprvu spleť příběh přehledně člení do situací a ty jsou vynalézavě gradovány pomocí situačních gagů, jež jsou zpracovány s dokonalým timingem a se smyslem pro pointu. Režisér má velkou oporu ve funkčním a esteticky mimořádně zdařilém scénografickém řešení (J. Vondruška a M. Král) a také ve vhodně zvolených, elegantních a charakterotvorných kostýmech (M. Král a kolektiv souboru). Lahůdkou byl pak rychlý a nečekávaný převlek Brigitte 1 z kostýmu komorné do večerních šatů přímo před zraky diváků. Herecký kolektiv libického souboru je sehraný a jednotlivé výkony nesporně poučené. V soutěžním představení se nejlépe po herecké stránce dařilo Františku Černému (Bernard), Žanetě Bergmanové (Brigitte 1) a Davidu Skrbkovi (zahradník Bertrand). Všichni tři působili na jevišti nebývale přirozeným dojmem, uvolněně a s potřebnou jemnou nadsázkou. Celkově lze říci, že DS Vojan Libice nad Cidlinou se s Camolettiho hrou popasoval více než se ctí.

Renomovaný a zkušený soubor **ŠAMU Štítina** uzavřel soutěžní část Krakonošova divadelního podzimu inscenací **Ani o den dýl! francouzského autora Clémenta Michela**. A opět jsme u dramaturgie. Žánr této hry je zcela nejasný, autor se pohybuje mezi fraškou, mravokárnou groteskou, realisticko-psychologickou konverzační a situační komedií – od každého něco, ovšem bez ladu a skladu a bez jasnějšího tematického záměru, prostě jak se to momentálně hodí, aby „se pobavilo“. Výběrem tohoto značně roztráštěného a nekonzistentního textu si soubor velmi zkomplikoval cestu ke kvalitnímu inscenačnímu tvaru. Anekdotický příběh (opět!) je rozčleněn do scénických obrazů, které jsou prošpikovány rádoby vtipnými hláškami – např. Martinova bolest způsobená hemeroidy se omílá dokola tak dlouho, až tento motiv nejenže není nosný, ale postupně se vyčerpává a vykazuje známky trapnosti, atd. Jelikož v předloze absentuje také prostor pro herecký oblouk, jsou herci donuceni vyrábět humor vnějšími prostředky, jako jsou grimasy či pitvoření. Ty sice mohou občas vyvolat smích v hledišti, ale i ony se postupem času stávají monotónními, a navíc jim většinou chybí inteligentní humor nebo alespoň špetka duchaplnosti. Hercům bohužel nepomáhá ani scénografie, neboť její výtvarné pojetí ztěžuje divákově vnímání. Slušně vybavení a talentovaní herci tak nemají „co

hrát“ a nepomůže jim ani režisér, který většinu času tráví na jevišti...

Jak již bylo řečeno, převaha komedií byla v letošním ročníku Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou enormní. A také bylo řečeno, že jejich dramaturgický výběr byl velkou Achillovou patou drtivé většiny inscenací, což vyvolává myšlenku o potřebě uspořádání praktických vzdělávacích seminářů v této důležité divadelní oblasti. Prokázalo se, že by o ně byl značný zájem.

Na rozborových seminářích s hrajícími soubory jsme se mohli komediálnímu žánru věnovat opravdu zevrubně a důkladně. Společně jsme si uvědomovali, kolik různorodých a odlišných textových předloh může tento žánr zahrnovat a že ke každé

z nich je nutné přistupovat trochu odlišnými výrazovými prostředky. Vždyť během uplynulých osmi dní jsme mohli zhlédnout romantický příběh s hluboce humánním posláním, napínavou hru detektivního ladění, předlohy

zpracovávající témata současné společnosti, parodii i frašku klasického půdorysu.

Myslím, že všechny rozborové semináře probíhaly konstruktivně a vstřícně a že si z nich mohl ten, kdo chtěl, odnést mnoho inspiračních poznatků. Bylo to i díky mým kolegům v lektorském sboru, který tvořili Luděk Horký, Petr Kolínský, Petr Svoboda, Ladislav Vrchovský a tajemník Ondřej Benda. Diskuse o jednotlivých představeních obohatili podnětnými a fundovanými názory účastníci semináře KDP pod vedením Miroslava Krále a Vladky Kodouskové a také frekventanti KDP mladým s lektory Marcelou Plíhalovou, Petrem Theodorem Pidrmanem a Janem Hejralem.

V odpoledních hodinách pak

probíhal seminář – dílna SČDO s Vladislavem Kracíkem a Jaromírem Kejzlarem a také praktická část KDP mladým. Ti zakončili svoji účast ve středu svou zajímavou a apelativní jevištní výpovědí o hodnotovém žebříčku dnešní doby pod názvem *Není to tak těžký, jak to vypadá...*

Nemohu zapomenout na redakci *Větrníku*, který přinášel každodenní aktuality festivalového týdne a pracoval ve složení Jana Fričová, Lukáš Frydrych, Josef Hejral, Magda Králová a fotograf Ivo Mičkal.

A dovoluťe mně poděkovat za nás všechny přípravnému výboru KDP v čele se Svatavou Hejralovou mimo jiné i za to, jak se o nás po celou dobu s velkou péčí a vstřícností starali.

Jubilejní 55. ročník Krakonošova divadelního podzimu dnes končí. Stále a opakovaně tvrdím, že se na této přehlídce dostává ochotníkům toho největšího společenského uznání ze všech podobných divadelních klání, kterých jsem se mohl zúčastnit, a že jich není málo. Kde jinde je jim věnováno tolik pozornosti ze strany pořadatelů, kde jinde mají prakticky vyprodána soutěžní představení, kde jinde najdou tak vstřícné diváky a ochotnou techniku, kde jinde se jim dostane takového přivítání a rozloučení?! Važme si toho a chraňme si to!

*Milan Schejbal,
předseda odborné poroty KDP*

Na jevišti se předávalo žezlo

Závěrečné slovo předsedů SČDO

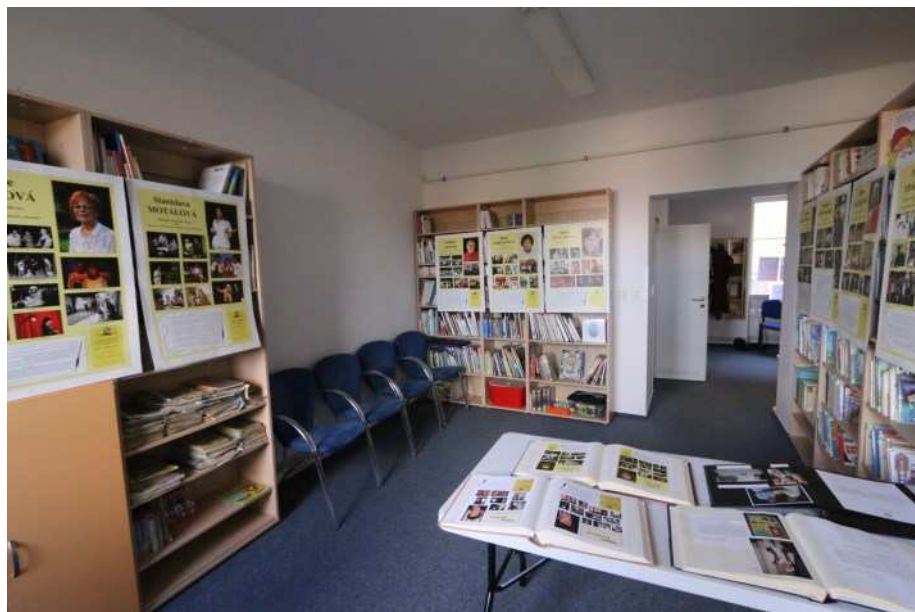
Vážení divadelní přátelé, dámy a pánové, v letošním roce byla konference SČDO, která zvolila do čela svazu Vladimíru Kodouškovou. Proto netradičně povedeme tuto závěrečnou řeč spolu.

Jsme v závěru maratónu postupových přehlídek završeného Národní přehlídkou venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim. Tento 55. ročník byl ve znamení výročí 100 let loutkové scény DS Krakonoš.

Všechny postupové přehlídky kromě jihočeské proběhly. Přesto se na paletě pro výběr programové rady sešlo šest nominovaných a čtyři doporučená představení, z nichž jedno se vymykalo standardu, protože šlo o videozáznam představení *Naše fabrika* z postupové přehlídky Brněnec.

Vysockou přehlídku doplňovala i představení hostů jako dnes shlédnutá inscenace zahraniční – z Ružomberoku *O.Y.E.P.* Floriana Zellera v podání DS RosArt, za což souboru velmi děkuji.

Ale nepředbíhejme událostem. Prvním hostem byla beseda s paní Chantal Poullain, kterou moderoval Pavel Kaiser. Dále pak pro děti uvedlo vysocké divadélko Puk pohádku Josefa Čapka *O pejskovi a kočičce*. Pondělní odpoledne doplnil venkovní koncert skupiny Aura, která zaskočila za plánova-

né Shortfingers. V rámci oslav 100 let loutkové scény uvedl vysocký loutkový soubor hru Zdeňka Schmoranze *Začarovány les*.

O dění přehlídky referoval deník *Větrník*, který ve svých deseti číslech přinášel informace o souborech a jejich protagonistech, rozhovory s účastníky, re-

cenze jednotlivých porotců ke zhlédnutým představením či došlou poštu. O to se starali Jana Fričová a Lukáš Frydrych, součástí týmu byla i korektorka Magda Králová. Technické zpracování, zlom a tisk zabezpečoval Pepa Hejral, rozsáhlý fotografický report dodával fotograf přehlídky Ivo Mičkal. Každé číslo bezprostředně po vydání zveřejňoval na webových stránkách přehlídky kdpvysoke.cz Ondřej Vaverka. Všem kolegům děkuji za výdrž a někdy hektické nasazení.

Také v letošním roce se vyhodnocovala Cena diváka. Každý z návštěvníků tak mohl pomoci s hodnocením inscenací ze

hlídky Svazu českých divadelních ochotníků a přípravného výboru KDP.

Součástí pobytu každého souboru na KDP je kromě vítání, prezentace inscenace a společenský večer v malém sále, kde se druhý den soubor zúčastní rozborového semináře, na nějž navazuje loučení. Toho se vždy účastnili zástupci vyhlášovatele a pořadatele a také soubor Krakonoš poučačkou v podání Martina Hnyka a ceremoniál zakončoval zpěv krakonošácké hymny.

Za bezpečnost v divadle pak děkuji sboru dobrovolných hasičů.

svého pohledu.

Součástí přehlídky byly i výstavy. Především ta ke stému výročí vzniku loutkové scény při DS Krakonoš v galerii Vlastivědného muzea pro Vysoké nad Jizerou a okolí, s níž souvisela výstava na půdě divadla Krakonoš sestavená z fotografií loutek a kulís loutkových scén, nafocených při letošním úklidu loutkové scény. Tradiční byla výstava nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla, již jste letos mohli shlédnout v městském informačním středisku a knihovně. A poslední byla expozice fotografií *Ohlédnutí za 54. KDP* na městském úřadě.

Právě tam, tedy na místním úřadě, probíhal také uvítací ceremoniál za přítomnosti některého ze zastupitelů společně s Kašpárkem ztělesněným Karolínou Polákovou nebo Šarlotou Slavíkovou.

Před divadlem ochotnické soubory pozdravila dechová hudba Táboranka Jiřího Jíny, uvítací řeč měl Krakonoš, Pán hor, a po něm zástupci vyhlášovatele pře-

V průběhu přehlídky jsme měli i řadu hostů – z Ministerstva kultury, z Libereckého kraje, dále

sponzorů včetně hlavního a zástupce oblastních přehlídek. Jako zvláštní host zde byl přivítán i devadesátiletý Dušan Zakopal, dlouholetý člen porot.

Všem velmi děkuji za jejich přínos k celkovému klimatu přehlídky. Zvláště pak Občanskému sdružení Větrov a jeho předsedkyni Svatavě Hejralové, Divadelnímu spolku Krakonoš a jeho starostovi Janu Pohankovi. Děkuji též všem, kdo se starali během celého týdne o úklid a naše občerstvení, restauraci U Medvěda za

obědy a večere a mistrům cukrářům Zdeňku Tokárovi, Lence Krmelové a Zuzaně Janů za sladké tečky ke kávě. Zapomenout nemohu ani na uvaděčky, techniky, šatnáře a další (a nemám to slovo rád), no bylo nás celkem 83.

Poděkování si zaslouží i naši věrní diváci, kteří plnili sedadla velkého i malého sálu.

*Josef Hejral,
čestný předseda SČDO
a Vladimíra Kodoušková,
předsedkyně SČDO*

Na návrh odborné poroty 55. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů
ve Vysokém nad Jizerou Krakonošův divadelní podzim 2024 jsou udělena tato čestná uznání:

- Blahoslavě Kašparové**, DS Zdobničan Vamberk za roli *Susie Cameronové* v inscenaci
Pam Valentine *Láska mezi nebem a zemí*
- Aleně Joachimsthalerové**, DS Zdobničan Vamberk za režii inscenace
Pam Valentine *Láska mezi nebem a zemí*
- Věře Pešákové**, DS bratří Mrštíků Boleradice za roli *Lízy* v inscenaci
Arnošta Goldflama *Dámská šatna*
- Haně Samsonové**, DS bratří Mrštíků Boleradice za roli *Trudy* v inscenaci
Arnošta Goldflama *Dámská šatna*
- Marii Hamerové**, DS Klicpera Sadská za dramaturgický objev hry
Michaela A. Millera *Není důvod umírat*
- Spojeným farnostem Zbraslav** za pěveckou složku v inscenaci
Ludka Strašáka *Tarsan*
- Romanu Tegelovi**, DS Amadis Popůvky za roli *Doktora Watsona* v inscenaci
Jiřího Janků a Petra Svojtky *Pozor, zlý pes!*
- Pavlu Dorazilovi**, DS Amadis, Popůvky za roli *Doktora Mortimera* v inscenaci
Jiřího Janků a Petra Svojtky *Pozor, zlý pes!*
- DS Amadis, Popůvky** za inscenaci
Jiřího Janků a Petra Svojtky *Pozor, zlý pes!*
- Tomáši Hradilovi a Josefu Širhalovi**, DS Amadis Popůvky za scénografické řešení inscenace
Jiřího Janků a Petra Svojtky *Pozor, zlý pes!*
- Václavu Moravcovi**, DS J. K. Tyla Mýto za roli *Perkinse* v inscenaci
Michaela Parkera *Milostné manévry*
- Lence Ferenz**, Divadlo ŠAMU Štítina za roli *Sofie* v inscenaci
Clémenta Michela *Ani o den dýl!*
- Ondřeji Bendovi**, Divadlo ŠAMU Štítina za roli *Martina* v inscenaci
Clémenta Michela *Ani o den dýl!*

Na návrh odborné poroty 55. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů
ve Vysokém nad Jizerou Krakonošův divadelní podzim 2024 jsou uděleny tyto ceny:

Oldřichu Plašilovi, DS Zdobničan Vamberk za roli *Jacka Camerona* v inscenaci
Pam Valentine *Láska mezi nebem a zemí*

Bety Minářů, DS MonAmour Mnich za režii inscenace
Venduly Borůvkové *Modelka XXL*

DS MonAmour, DS MonAmour Mnich za inscenaci
Venduly Borůvkové *Modelka XXL*

Ludku Strašákovi, Spojené farnosti Zbraslav za texty písní v inscenaci
Ludka Strašáka *Tarsan*

Davidu Skrbkovi, DS Vojan Libice nad Cidlinou za roli *Bertranda* v inscenaci
Marca Camolettiho *A do pyžam!*

Žanetě Bergmanové, DS Vojan Libice nad Cidlinou za roli *Brigitte 1* v inscenaci
Marca Camolettiho *A do pyžam!*

Františku Černému, DS Vojan Libice nad Cidlinou za roli *Bernarda* v inscenaci
Marca Camolettiho *A do pyžam!*

DS Vojan, Libice nad Cidlinou za režijně-scénografické řešení inscenace
Marca Camolettiho *A do pyžam!*

Cenu Dušana Zakopala **Jaroslavu Vondruškovi**, DS Vojan Libice nad Cidlinou za režii inscenace
Marca Camolettiho *A do pyžam!*

Cena diváka

DS MonAmour, DS MonAmour Mnich za inscenaci
Venduly Borůvkové *Modelka XXL*

Cena za nejlepší mužský herecký výkon

Martinu Vráblíkovi, DS Amadis Popůvky za roli *Sira Henryho Baskervilla* v inscenaci
Jiřího Janků a Petra Svojtky *Pozor, zlý pes!*

Cena za nejlepší ženský herecký výkon

Monice Novákové, DS MonAmour Mnich za roli *Vendy* v inscenaci
Venduly Borůvkové *Modelka XXL*

Zvláštní cena poroty a všech zúčastněných souborů 55. KDP

STDK za všechno

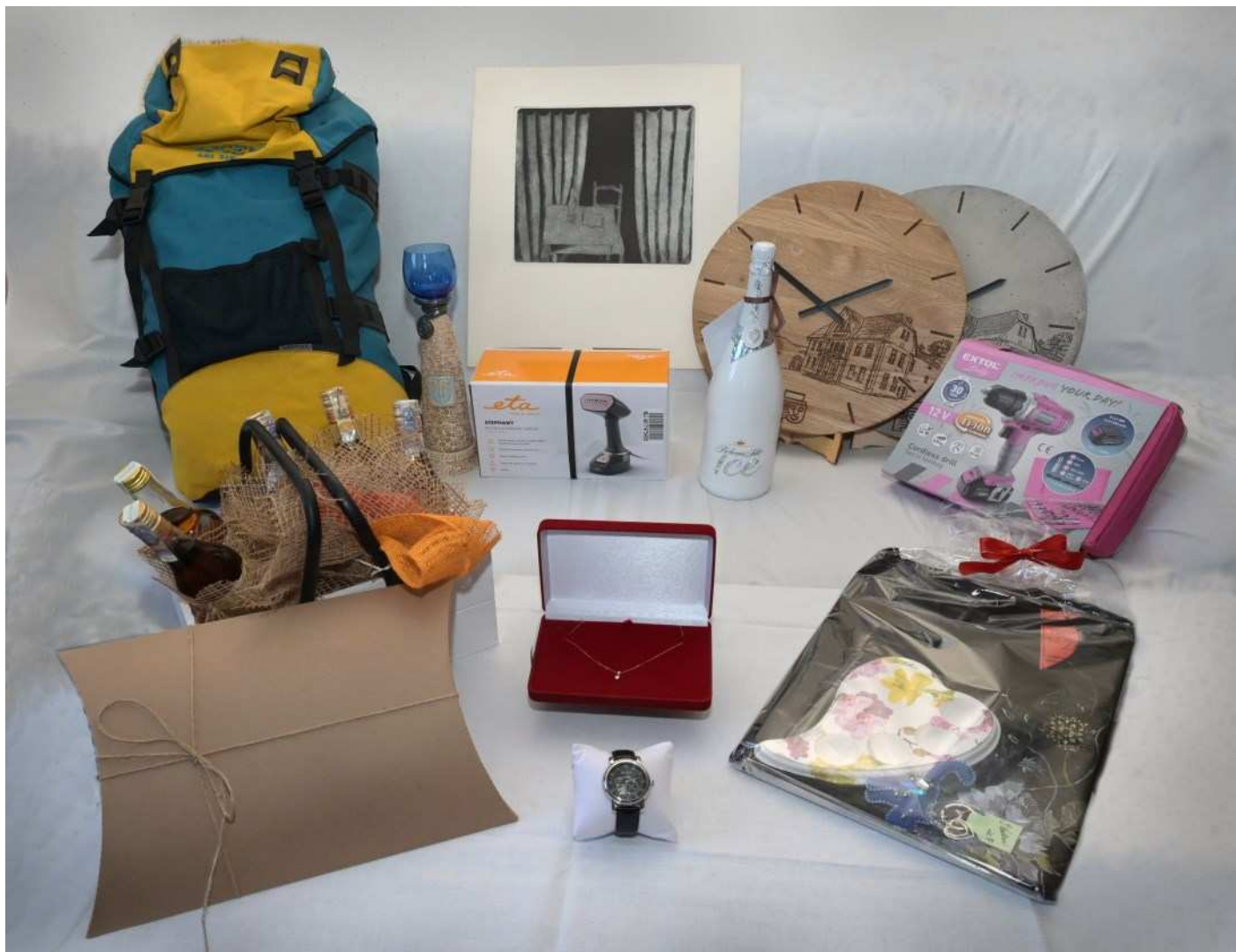
Na návrh odborné poroty 55. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů
ve Vysokém nad Jizerou Krakonošův divadelní podzim 2024
přehlídka do programu Jiráskova Hronova 2025

nominuje

hru Venduly Borůvkové *Modelka XXL* v provedení DS MonAmour Mnich

Ceny do soutěže věnovali:

Bolija Vysoké, Dušan Zakopal, Jizerská oblast SČDO, Lenka Richterová, Občanské sdružení Větrov, SČDO 2x, Vladimír Altán Mátl, Vobskočák, COMEWOO 2x, Norma Houdková, Standa Mareš.

Hlasování diváků

Modelka XXL 97,53 | Láška mezi nebem a zemí 97,12 | Pozor, zlý pes! 96,64 | A do pyžam! 96,62
Tarsan 94,23 | Ani o den dýl! 93,14 | O.Y.E.P. 89,22 | Milostné manévry 87,79
Dámská šatna 82,20 | Není důvod umírat 50

Větrník, zpravodaj 55. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 100 ks

zdarma